04/05/2025

Μοναστηριακή Αρχιερατική Ολονυκτία στην Ι.Μ. Παναγίας Δαμάστας

/ Ιερές Μονές

Με την καθιερωμένη μοναστηριακή ολονυκτία του Σαββάτου προ των Μυροφόρων τιμήθηκε και εφέτος η σεβάσμιος μνήμη του Γέροντος Ιερομονάχου π. Φωτίου του Κερασιώτη στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Γενεσίου της Θεοτόκου Δαμάστας, της οποίας υπήρξε πνευματικός πατέρας ο μακαριστός γέροντας και στην οποία εγκαταβίωσε και εκοιμήθησιακά προ 12 ετών.

Στις πολύωρες Ιερές Ακολουθίες, οι οποίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου, χοροστάτησε και ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, ενώ έψαλε χορός μαθητών και καθηγητών του Ωδείου της Ιεράς

Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην πατερική ερμηνεία και προσέγγιση της φράσεως της Κυριακής Προσευχής «καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν», όπου ζητούμε από τον Θεό να μη μας οδηγήσει, να μην επιτρέψει να εισέλθουμε σε πειρασμό, ζητούμε δηλαδή την βοήθεια του Θεού, για να μην εισέλθουμε εμείς με τις απροσεξίες μας, με τις αβλεψίες μας, με την επιπολαιότητα μας, σε πειρασμούς και σε δοκιμασίες και να μην βάλουμε και άλλους αδελφούς μας σε ίδιες περιπέτειες.

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής τονίζει ακριβώς ότι δεν είναι ο Θεός, ο οποίος θέλει να βάλει τον άνθρωπο σε πειρασμό κι ο Θεός επίσης, δεν δίνει στους ανθρώπους, δεν επιτρέπει πειρασμούς μεγαλύτερους από τη δύναμή μας και περισσότερο από αυτό, το οποίο χρειαζόμαστε, προκειμένου να αφυπνιστούμε, προκειμένου να μη χάσουμε τον εαυτό μας, προκειμένου να βρούμε τον Θεό και την αλήθεια στη ζωή μας και γι’ αυτό διερχόμεθα πειρασμούς ή δοκιμασίες.

Μέσα από τον πειρασμό μαθαίνει ο άνθρωπος να διακρίνει την αρετή από τη κακία, αποκτά πείρα των πραγμάτων, ωριμάζει ο άνθρωπος, καλλιεργείται. Ακούμε συχνά από τους ψυχολόγους και τους ψυχοθεραπευτές για τη συναισθηματική ωρίμανση του ανθρώπου ή ακούμε να διαγιγνώσκουν για ανθρώπους που μπορεί να έχουν περάσει πολλά χρόνια ηλικίας ότι ακόμα δεν ενηλικιώθηκαν ψυχολογικά και συναισθηματικά, ακόμα δεν πέρασαν καν την εφηβεία, έστω και αν είναι στα βαθιά γεράματα.

Ο άνθρωπος διδάσκεται μέσα από την πείρα των πραγμάτων και πολλές φορές η πείρα των πραγμάτων δεν είναι ευχάριστη, πολλές φορές η πείρα των πραγμάτων είναι παθήματα, είναι περιπέτειες, είναι πληγές, είναι τραύματα μέσα από τα οποία όμως κανείς γνωρίζει πάρα πολλές αλήθειες. Μέσα στις δοκιμασίες βλέπει ο άνθρωπος ποιος είναι κοντά του και ποιος είναι μακριά του, ποιος τον ακολουθούσε και τον αγαπούσε πραγματικά και ποιος με ιδιοτέλεια και με συμφέρον. Όταν ο άνθρωπος παύει να είναι ισχυρός, παύει να είναι δυνατός, όταν κάμπτονται οι δυνάμεις του, όταν γίνεται αδύναμος, όταν γεράσει και όταν αρρωσταίνει τότε φανερώνονται ποιοι πραγματικά παραμένουν πιστοί και αφοσιωμένοι κοντά του.

Επίσης μέσα από τον πειρασμό άνθρωπος βοηθείται να οδηγηθεί στην μετάνοια. Πολλές φορές παραβλέπουμε μικρά πράγματα, τα υποτιμούμε και θεωρούμε ότι ούτε λίγο ούτε πολύ είμαστε ενάρετοι και χρειάζεται προκειμένου να δούμε την πραγματικότητα, χρειάζεται κατ’ οικονομίαν να πέσουμε σε πιο βαριά αμαρτήματα ακριβώς για να αντιληφθούμε κεκρυμμένες κακίες, τις οποίες δεν μπορούσαμε να

δούμε καμουφλαρισμένες γύρω από ένα περιτύλιγμα ευσεβείας.

Γι’ αυτό και οι ασκητές Πατέρες της Εκκλησίας μας, που είναι τόσο ρεαλιστές, δεν εκπλήσσονται όταν βλέπουν ακόμη και σε ασκητές και σε ενάρετους ανθρώπους μεγάλες πτώσεις, γιατί ακριβώς έρχονται να τους επαναφέρουν στη σωστή θέαση των πραγμάτων. Τονίζει ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής και οι Πατέρες της Εκκλησίας ότι δίνονται οι πειρασμοί για να θυμηθούμε και το του Αποστόλου Παύλου «ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι».

Μας δίδονται πειρασμοί και δοκιμασίες, για να μην υπερηφανευόμαστε, για να μην ερχόμαστε σε εφησυχασμό, σε οίηση, σε έπαρση, μας μαζεύουν οι πειρασμοί, γίνονται χαλινάρια που μας δοκιμάζουν.

Επίσης, οι πειρασμοί μας μαθαίνουν και κάτι άλλο: ότι δεν ταυτίζεται πάντα το θέλημα το δικό μας με αυτό που είναι πραγματικά ευάρεστο για μας, δηλαδή με το Θέλημα του Θεού. Ο μόνος που πραγματικά γνωρίζει τι είναι όντως ωφέλιμο για μας είναι ο Θεός, που μας αγαπά πολύ περισσότερο από ό,τι αγαπάμε εμείς τον εαυτό μας. Εμείς έχουμε την εσφαλμένη εκτίμηση, ότι γνωρίζουμε το τι είναι καλό για τον εαυτό μας γι’ αυτό και αυτό είναι που ζητάμε στην προσευχή μας, αυτό που θεωρούμε ότι θα μας κάνει ευτυχισμένους, αυτό που θεωρούμε ότι θα μας δώσει πληρότητα, αυτό το οποίο θεωρούμε ότι θα κάνει τη ζωή μας καλύτερη.

Όμως ο Θεός γνωρίζει καλύτερα από μας και μπορεί η ευτυχία μας να περάσει μέσα από μία ασθένεια, η ευτυχία μας μπορεί να περάσει μέσα από μία απώλεια, η πραγματική ευτυχία μας, η πραγματική ολοκλήρωση μας τη σωτηρία μας μπορεί να περάσει μέσα από μία δυσκολία, μπορεί να περάσει μέσα από μία εγκατάλειψη μπορεί να περάσει μέσα από πολλές θλίψεις και πολλά δάκρυα.

Μας δίδεται η ευκαιρία λοιπόν μέσα από τη σχέση μας με το Θεό και μέσα από την προσευχή μας αυτή όχι να μην αιτούμεθα και να μην ζητάμε στην προσευχή μας αλλά να μην ξεχνούμε τη θεμελιώδη βάση της Κυριακής προσευχής η οποία είναι «γενηθήτω τὸ θέλημά σου»! Να μη γίνει όπως θέλω εγώ, το λέει ο ίδιος ο Χριστός στον Θεό Πατέρα αλλά «ὡς σὺ θέλεις».

Εκεί καλούμεθα να οδηγηθούμε, εκεί θέλει να μας οδηγήσει η Αγία μας Εκκλησία, να παραιτηθούμε από το θέλημά μας και να υποταχτούμε με αγάπη, με εμπιστοσύνη, με έρωτα πραγματικό στο Θέλημα του Θεού. Να μπορέσουμε να καταλάβουμε ότι ο Θεός μας αγαπά και αυτό να μην είναι ένας λόγος, τον οποίο να το προφέρουμε όταν τα πράγματα πηγαίνουν καλά, όταν έρχεται μία θεραπεία, μία είδηση, μία λύση σε ένα πρόβλημα. Το μεγαλείο του πιστού ανθρώπου

φανερώνεται όταν χτυπιέται και παρά ταύτα βεβαιώνει: «ο Θεός με αγαπά».

Το μεγαλείο ενός χριστιανού βρίσκεται όταν μπορεί να πείσει τον διπλανό του, μπορεί να τον εμπνεύσει και να τον παρηγορήσει ότι ο Θεός σε αγαπά αδερφέ, ακόμα και όταν υποφέρεις. Μέσα στην αγάπη του Θεού ζεις δοκιμασίες και πένθη και δυσκολίες και απώλειες. Πόσο μεγαλείο, που μπορεί να κρύβει μία μάνα που χάνει το παιδί της και παρά ταύτα και μέσα σε αυτή την άφατη απώλεια, σ αυτό τον άφατο πόνο μπορεί να νιώθει ότι ο Θεός είναι εκεί και την αγαπά.

Εκεί βρίσκεται το μεγαλείο του ανθρώπου, όταν συναντά τον Θεό. Γεμίζει τόσο πολλή αγάπη μέσα του, που δεν μπορεί να δει στα πράγματα τίποτα άλλο, παρά μόνο την αγάπη του Θεού και έτσι εξηγείται το πώς οι ασκητές οι οποίοι προσεύχονταν και αυτοί «καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν», συγχρόνως ζητούσαν πειρασμούς και δοκιμασίες ακριβώς, γιατί ακόμα και σε αυτούς τους πειρασμούς, σε αυτές τις δοκιμασίες, σε αυτές τις δυσκολίες έβρισκαν την αγάπη του Θεού.

Γι’ αυτό, μην απελπιζόμαστε και μην απογοητευόμαστε όταν έρχονται ανατροπές στα σχέδιά μας, όταν τα σχέδια των προσευχών μας ή των ονείρων μας διαψεύδονται από την καθημερινότητα. Πολλές φορές ο Θεός ο ίδιος μας τα φέρνει άνω κάτω, αλλά αυτό που φαίνεται άνω κάτω για εμάς, είναι τελικά η ευθυγράμμιση και η ζυγοστάθμιση πνευματική, την οποία έχουμε ανάγκη.

Ο δικός μας προγραμματισμός, το δικό μας πλάνο δεν είναι βέβαιο ότι συμπίπτει με το πλάνο και το σχέδιο του Θεού και αυτό είναι που μας δημιουργεί άγχος, ανασφάλεια, αβεβαιότητα, αδημονία, ταραχή, σύγχυση, αναστάτωση, ασυνεννοησία και εν τέλει μελαγχολία, κατάθλιψη, διπολική προσέγγιση των πραγμάτων, σχιζοφρένεια, απόγνωση, απογοήτευση ακόμη και έσχατη απελπισία.

Αντίθετα αν αφεθούμε στο Θέλημα του Θεού και εμπιστευθούμε το Θέλημα του Θεού, όλα γίνονται πολύ πιο απλά. Τα δυσάρεστα γίνονται ελπιδοφόρα, τα μαύρα γίνονται λευκά, τα θολά γίνονται διάφανα. Όταν ο άνθρωπος αφήνεται στο Θέλημα του Θεού δεν έχει άγχος για τίποτα: «μὴμεριμνᾶτετί φάγητεκαὶ τί πίητε» φτάνει να πει ο Λόγος του Θεού, αλλά ο ίδιος ο Θεός θα μεριμνήσει για σας. Αυτό είναι το μυστικό της πραγματικής ισορροπίας και ειρήνης, που τόσο πολύ λείπει από τη ζωή μας.

Ζούμε σε ρυθμούς τέτοιους που μας έχουν πείσει ότι πίσω από το δικαίωμά μας βρίσκεται η ευτυχία και ο Άγιος Νεκτάριος Επίσκοπος Πενταπόλεως τόσο προφητικά πολλά χρόνια πίσω πριν από τον λεγόμενο άκρατο δικαιωματισμό, στον οποίο σήμερα έχουμε αυτοπαγιδευθεί και αυτοεγκλωβιστεί τόνιζε ότι η ελευθερία

ξεκινά όχι από την διεκδίκηση του δικαιώματος, αλλά από την άρνηση του δικαιώματος. Όταν ο άνθρωπος φτάσει στο σημείο να αρνείται τα δικαιώματα του χάρη της αγάπης των άλλων, τότε ο άνθρωπος ζει την πραγματική ελευθερία, την πραγματική λύτρωση.

